

Lluís Roca Ramos 1952-2010

En la guerra contra la malaltia cruel hem sofert una altra baixa per sumar a les dels enyorats Joan Pons i Jaume Damians. Algú que ens atanyia se'n va anar el juny proppassat: en Lluís Roca. El seu nom és completament desconegut per a la majoria d'espeleòlegs actualment en actiu; per a nosaltres, el seus companys de curolla de la primera època de l'Speleo Club Mallorca quan teníem la seu al Museu de Mallorca, el seu nom és una fita important en el desenvolupament de l'espeleologia de les Illes.

Tanmateix els anys que va dedicar a la nostra activitat van esser curts; just com la seva vida, podríem dir, i no per això el sentiment per la seva desaparició ha estat menys feixuc. El record que ens ha deixat anirà sempre unit a aquells "bons temps" en què no passava setmana que no exploràssim una o més noves cavitats, engrandint d'aital manera la coneixença d'aquest "pis de baix" que són les cavernes; en Lluís estava entre el grapat de capdavanters que documentàvem els "soterranis" de les nostres illes, el coneixement dels qual fa que "tornin més grans"

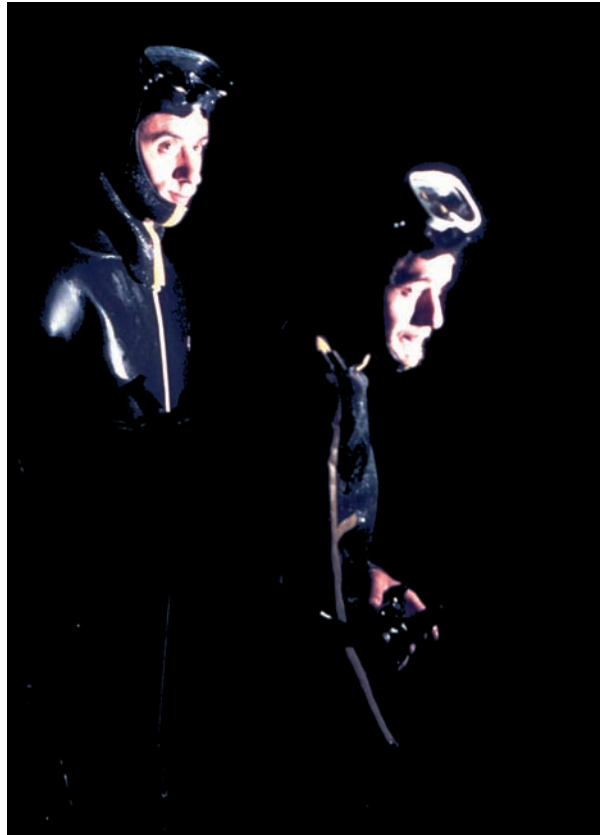
Es feia tan present que en haver repassat la biografia no ens podem avenir que els anys que va dedicar a

la pràctica de l'espeleo amb nosaltres —comencen el 1970 i acaben el 1975—, fossin tan pocs, tan intensa i entusiasta era la seva dedicació. Era delineant de professió, no és estrany, doncs, que la seva participació en les tasques topogràfiques fos tan necessària, no era d'aquells topogràfs que només aguanten la cinta mètrica, que no seria poc; era autònom en totes les procés de representació de les cavernes. A més d'això dominava i estava ben disposat a fer qualsevol feina relacionada amb el camp gràfic. La més perdurable d'aquestes feines fou el dibuix de la capçalera de l'Endins.

Apassionat explorador i topògraf de cap de setmana, també participava en les nostres campanyes a les altres Balears. Amb ell visitàrem el ponent de Menorca amb bons resultats el 1973; l'any 1974 férem dues campanyes a les Pitiüses; la primera estava dedicada en principi a topografiar "d'encàrrec" la cova de Santa Agnès a Eivissa, activitat que després ampliàrem a les coves de la Mola a Formentera on férem unes interessants troballes arqueològiques, la segona campanya d'aquell mateix estiu estava dedicada exclusivament a Formentera. Especialment en les dues darreres campanyes en Lluís era sempre a primera línia.

En Lluís davallant a braó pel Gran Rost de la cova de sa Campana amb un bon carregament de material en l'època de les primeres exploracions 1972-1973.

En Lluís i en Toni Juan (1942-1983) en una immersió als llacs de la cova de sa Bassa Blanca el 18 de juliol de 1973.

A banda de l'exploració pura i dura va dedicar l'atenció a l'estudi dels mamífers plioplístocènics, va publicar alguns treballs amb l'enyorat Joan Pons, entre ells el dedicat al mític avenc de na Corna. El seu interès el va menar a treballar en el muntatge d'un *Myotragus* del Museu de Mallorca; va col·laborar amb John S. Kopper en la presa de mostres per als estudis sobre paleomagnetisme. També fou un dels capdavanters en les exploracions subaquàtiques a les coves de Mallorca, amb exploracions a la font des Verger del barranc de Biniraix i la cova de sa Bassa Blanca entre d'altres. Va ésser uns dels col·laboradors necessaris en la publicació —incloent-hi la impressió— del primer número de l'Endins l'any 1974.

Era una persona agradable de somriure dolç i de bon humor. Les exploracions on ell era es convertien en autèntics concursos d'acudits, inventàrem berbes memorables com la de l'aigua de la cova de sa Campana. Explorar amb en Lluís ens feia sentir que la companyonia nada d'una activitat tan exigent era quelcom d'especial, que el fet de compartir els riscos sovint creava un vincle permanent.

Més enllà de l'espeleologia en Lluís era un home d'aficions variades i de mans hàbils, va aprendre a fer de fuster primater al Museu de Mallorca; els seus mo-

bles ajustats amb coes d'oronella han suportat molt bé el pas del temps. Va ésser un dels socis fundadors del taller 6A d'estampació artística on s'embrutava les mans com un treballador més.

Per circumstàncies personals i de relacions humanes en Lluís va deixar l'espeleologia, i es va concentrar en l'activitat professional i en la família; tanmateix continuàrem éssent amics i veient-nos adesiara. Quan es va mudar a Catalunya la pèrdua de contacte per força va ésser quasi total i en teníem poques notícies; de fet no sabíem que estigués malat, de manera que la mala nova de la seva mort per inesperada ens va colpir amb més força.

Esperam que servir la memòria d'algú amb qui compartírem la passió per l'exploració de coves i avencs i que ja no hi és, pugui servir per establir un pont ideal entre diferents generacions de practicants d'aquesta activitat. A més i sobretot, voldríem que aquestes línies servissin per manifestar el nostre dolor solidari a la seva família, tot i que sabem que res els pot aconhortar de la pèrdua d'una persona tan coral com el nostre amic i company Lluís.

Miquel Trias